

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ. Ἀθηνῶν καὶ Ἐπαρχιῶν ἔτησία δρ. 1.—Ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 1 καὶ λεπ. 50
Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί, δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν Διούθυνσιν τοῦ «Θαυμασίου Κόσμου», ἀπο-
στέλλοντες συνάμα καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς εἰς ἑλληνικὰ νομίσματα ἢ γραμματόσημα οἰουδήποτε κράτους
—Γραφεῖον ὄπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Πιρῆνης, ὁδὸς Βασιλικῆς ἀριθ. 1.—Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπτὰ 15.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΚΑΤ' ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΕΥΘΗΝΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ—ΜΙΑ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΤΟ ΕΤΟΣ—ΥΛΗ ΕΚΤΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μὴ ξυρίζετε τὰ γένειά σας.—Χαρακτηρισμὸς τῶν ἑρα-
στῶν.—Καταπτώσεις ὄφρων.—Εριμοταξία παρὰ τοῖς ἀ-
γροῖσι.—Συμμίκτα ἐπιστημονικά.—Παράδοξα γυναικεία
ἐπαγγέλματα.—Θέλτε νὰ γίνητε ἰσχυροί.—Περίεργος
ἐκπλήρωσις κατάρτας.—Ἐπίδρασις τοῦ κλίματος ἐπὶ τῶν
χρωμάτων.—Ἡ φύσις τῆς ζωῆς.—Ἐγγαστρίμυθοι.—
Πῶς βράζονται τὰ φαγιτὰ ἐπὶ τῶν κορεσῶν τῶν ἑρών.
—Μικρὰ Περιεργα.—Τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικόν.

«ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΓΚΑΙΝΙΖΟΝ ΝΕΑΝ ΕΠΟΧΗΝ

ΕΝ Τῇ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚῇ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ-

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΕΙ

Τὰ ὠφελιμώτερα, τὰ τερπνότερα, τὰ
περιεργότερα καὶ τὰ θαυμασιώτερα ἐκ τῆς
φύσεως, τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ
τῆς κοινωνίας.

Ο «ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ»

Πλὴν πολλῶν παρ' ἡμῶν λογίων

ΚΕΚΤΗΤΑΙ

καὶ ἐκ τῶν ἐπιστημοτέρων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ
ἐπιστημονικῶν κέντρων τακτικοῦς συνερ-
γάτας, τοὺς :

κ. WILLIAM ROBERTSON ἐκ Λονδίνου

Δόκτορα SAMUEL HERZSTEIN ἐκ Βερολίνου

κ. HONORÉ DUPUYS, διδάκτορα τῶν φυσικῶν

ἐπιστημῶν, ἐκ Παρισίων

κ. DAVID BLACKSON ἐκ Νέας Ὑόρκης

οὔτινες, παρακολουθοῦντες ἐκ τοῦ σύνεγ-
γυς ἐν ταῖς διαφόροις μεγαλοπόλεσι τὴν
καθ' ὅλου πνευματικὴν κίνησιν καὶ ἀνά-
πτυξιν, ἀποστέλλουσιν εἰς τὸν «ΘΑΥΜΑ-
ΣΙΟΝ ΚΟΣΜΟΝ» τὰ πορίσματα τῶν μελε-
τῶν αὐτῶν.

ΜΗ ΞΥΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΣΑΣ.

Νέοι καὶ γέροντες τὴν σήμερον—χάριν λόγων κα-
λαισθησίας, ὡς νομίζουσιν—ιδιάζουσιν καταβάλλουσιν
ἐπιμέλειαν εἰς τὸ ξύρισμα τοῦ πάγωνος αὐτῶν, θεω-
ροῦντες συνήθως ὡς ἀγροίκους καὶ ἀπολιτίστους τοὺς
μὴ υποκύπτοντας εἰς τὸ κοινὴ παραδεδεγμένον τοῦτο
ἔθιμον. Παραλείποντες τὸ καλαισθητικὸν μέρος τοῦ
ζήτηματος—ὅπερ ἡμεῖς τοῦλάχιστον θεωροῦμεν ἀμφι-
σβητήσιμον—ἀρκοῦμεθα ἐν τῷ παρόντι νὰ ἐξετάσωμεν,
κατὰ πόσον συμφέρει ὑπὸ ὑγιεινῆν ἔσπευον τὸ ξύρισμα
τοῦ γενείου. Λέγομεν δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι οὐ μόνον
οὐδαμῶς συμφέρει τοῦτο, ἀλλὰ καὶ βλάβης καὶ παν-
τοίων κινδύνων γίνεται πολλάκις πρόξενον. Διακεκρι-
μένος συνάδελφός μου ἰατρός, ἀσχοληθεὶς εἰδικῶς καὶ
ἐπὶ μακρὸν χρόνον περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, βεβαίως ὅτι
αἱ ποικίλαι ἀσθένειαι τοῦ λαιμοῦ, αἱ ἀρχὴν ἔχουσαι
τὸ κρυολόγημα, προσβάλλουσι σχεδὸν ἀποκλειστικῶς
τοὺς ξυρίζοντας τὸ γένειον αὐτῶν. Τὸ γένειον εἶνε θεῖον
δῶρον, εἶνε εὐεργέτημα, εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ὁ φυσικὸς
ἱματισμὸς τοῦ λαιμοῦ, ὅστις προωρίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως
ὅπως καλύπτῃ καὶ προφυλάτῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐπι-
ρείας καὶ τῆς ἀκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀπαραλ-
λάκτως ὅπως ἐδόθη εἰς τὴν γαλῆν καὶ τὴν κύναν τὸ
τρέχωμα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ἡ λογικὴ ἀναγκά-
ζει ἡμᾶς νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ γένειον δὲν θὰ ἐδί-
δετο ἡμῶν, ἂν μὴ προωρίσθη νὰ ἐκπληροῖ λυσιτελεῖν τινα

σαντες τὸν ἔρωτα πολλῶν γυναικῶν—ἔρωτα σφοδρὸν μάλιστα—ἦσαν ἀνεξιχνίαστοι τὸν χαρὰ κῆρα καὶ κρυψίνοι, οἷον ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Περικλῆς, ὁ Μιραβώ, ὁ Ἰωνάθαν Σουίφτ καὶ ὁ Βὴν Βούρεν.

Νικόλαος Λεώνης

— ο —

Ἐπιχειρήσεις τοῦ ἀδυνάτου. — Ὁ μικρὸς Θωμᾶς (τετραετής τὴν ἡλικίαν) πρὸς φαλακρόν τινα κύριον :

- Μὲ ἀφίνετε νὰ μετρήσω τὰ μαλλιά σας ;
- Πῶς ! φίλε μου. Αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον.
- ὦ ! ὄχι. Ἐσῦρω νὰ μετρῶ ἕως τὸ δέκα !

ΚΑΤΑΠΤΩΣΕΙΣ ΟΡΕΩΝ

Τὴν δευτέραν Σεπτεμβρίου 1806 οἱ κάτοικοι τοῦ ἐλβετικοῦ χωρίου Γολδάου, κειμένου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ρόσβεργ, ἐξεπλάγησαν βλέποντες ἀναφυόμενα πολλαχθῶ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους ἐκείνου εὐρέα ρήγματα, ἀκούοντες δὲ συγχρόνως καὶ ὑπογείους ὑποκώφους ἤχους ἐξερχομένους ἐκ τῶν ἐγκάτων αὐτοῦ. Ἀδαεῖς τῶν φυσικῶν φαινομένων καὶ ἀγνοοῦντες ἐπομένως τὴν αἰτίαν τῶν παραδόξων καὶ ἀπαιτίων ἐκείνων προμηνυμάτων, οὐδεμίαν σχεδὸν ἔδοσαν προτοχὴν εἰς αὐτὰ καὶ ἐξηκολούθησαν τὰς ἐργασίας των. Τὰ φαινόμενα ἐκείνα ἐξηκολούθησαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, οἱ ἤχοι ἠκούοντο ἐκ δικλειμμάτων, τὰ δὲ ρήγματα καθίσταντο εὐρύτερα, ἀλλ' ὅμως οἱ ἄνθρωποι οὐδ' αὐτῶς ἠνθούχουν. Ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων ἀπεσφόθησαν εἰς τὰ ἔδρα, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ στιγμή τῆς καταστροφῆς. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ γιγαντώδους ὄρους ἐσείσθη, ὑπεχώρησε καὶ κατέπεσε ἐπὶ τοῦ χωρίου Γολδάου καὶ τριῶν ἄλλων, ἅτινα ἐκείντο παρὰ τοὺς πρόποδας του, κατακαλύφθη αὐτὰ καὶ πάντα τὰ ἐπ' αὐτῶν. Πλέον τῶν 450 ἀνθρώπων ἐφρονεῦθησαν ὁμοῦ μετὰ τῶν ποιμνίων των, μόνον δὲ ὀλίγοι τινὲς τῶν κατοίκων ἀνεσκάφησαν, ὡς ἐκ θαύματος, ζῶντες.

Ἡ δεινὴ αὕτη συμφορὰ θὰ προῦλαμβάνετο, ἂν ἐπιστήμονές τινες εὐρίσκοντο ἐπὶ τόπου, ἐκ τῶν προμηνυμάτων τῆς πρωίας. Αἱ καθιζήσεις εἴτε καταπτώσεις ὄρεων εἶνε φαινόμενα ἀρκούντως γνωστὰ τοῖς περὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἀσχολούμενοις, διεδραμάτισαν δὲ σπουδαῖον μέρος ἐν τῷ σχηματισμῷ τῆς σημερινῆς ἐπιφανείας πασῶν τῶν χωρῶν τῆς ὑψηλῆς. Ἡ Ἀγγλία παρέχει ἡμῖν ἱκανὰ παραδείγματα τούτων, ἀλλ' ἀρκούμεθα μνημονεύοντες μόνον τὴν τοῦ περιφύμου Undercliff, τοῦ ὄρειοτέρου μέρους τῆς Νήσου Οὐάιτ (Wight), ἥτις ἐσχματίσθη διὰ τῆς καταπτώσεως εἴτε καθιζήσεως κολοσσαίου ὄγκου ἐκ τῶν ὑπερκειμένων ἀπορρώγων βράχων, τῶν κατωτέρων στρωμάτων, ἐφ' ὧν οὗτοι ἐστηρίζοντο, ὑπονομευθέντων ὑπὸ τῆς ἐπενεργείας τῆς θαλάσσης. Ὅσον δὲ περὶ τοῦ Γολδάου καὶ τῶν περιχώρων αὐτοῦ, ἡ αὐτὴ δύναμις, τὸ ὕδωρ, ἐπενήργησεν, ἀλλὰ κατ' ἄλλον τρόπον, ἐπίσης εὐληπτον. Ὅπως ἐξ-

γῶσμεν τοῦτον, ἀνάγκη νὰ προστρέξωμεν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς γεωλογικῆς ἐπιστήμης.

Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἐπιφέρει διηνεκῆ μεταβολὴν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶνε, κατὰ κανόνα, βραδεία, καίτοι τὰ ἀποτελέσματά της καθίστανται σὺν τῷ χρόνῳ καταφανέστατα. Καὶ αὐτοὶ οἱ γρανιτικοὶ βράχοι μετατρέπονται σὺν τῷ χρόνῳ εἰς κόνιν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν βροχῶν καὶ τῶν ἀνέμων, οὐ μόνον κατὰ τὴν ἐπιφανείαν, ἀλλ' εἰς βάθος ἰκανῶν πολλακίς μέτρων, οὕτω δὲ ἀνοίγονται ὑπὸ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως κοιλώματα ἐντὸς αὐτῶν, παραπλήσια πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα ἀνοίγει ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν μηχανημάτων του. Ἀλλ' ἡ βροχὴ ἐπενεργεῖ πρὸς τοὺς καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, διὰ τῆς διαλύσεως δηλονότι τῶν συστατικῶν μορίων τῶν στοιχείων. Ἀπεργάζεται θαύματα διὰ τῆς καλουμένης διηθήσεως τοῦ ἐδάφους. Ἐκ τούτων δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ καταστρεπτικὸν φαινόμενον τοῦ ὄρους Ρόσβεργ. Τὸ ἔτος 1806 ἦτο υπερβαλλόντως ὑετώδες, ὡς ἐκ τούτου μεγάλαι πτώσεις ὕδατος εἰσέδυσαν εἰς τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ κτεκλήθησαν εἰς τὰ κατώτερα στρώματα. Τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ Ρόσβεργ συγκρατεῖται ἐξ εἶδους τινὸς πορώδους λίθου, ὅστις στηρίζεται ἐπὶ ἀμμώδους βάσεως. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν μεγάλων βροχῶν, ἡ ἀμμώδης βάσις τοῦ ὄρους, ὑπερφορτισθεῖσα ὕδατος, ὑπενομεύθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥτε ἦτο ἀνίσχυρος ὅπως βαστάσῃ τὸ μέγα βάρος τοῦ ὄρους, οὕτω δὲ τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ μέρος κατέπεσε καὶ κατεπλάκωσε τὰς ὑπ' αὐτὸ πεδιάδας.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τοσοῦτω μεγάλῃς διαστάσεως γεωλογικαὶ μεταβολαὶ δὲν συμβαίνουν σιχνάκις, οὐδ' ἐπιφέρουσι τοσοῦτω δλέθρια ἀποτελέσματα, μικρότερα ὅμως ἐπισυμβαίνουν σιχνήστατα. Πᾶς πεπαιδευμένος περιηγητὴς, ἐρευνῶν τὰς διαφόρους τοποθεσίας τῆς χώρας, ἂν διέρχεται, θέλει παρατηρήσει πλειστάκις ὅτι ἡ ἐπιφανεία αὐτῆς εἶνε ἐσχματισμένη ἐκ καταπτώσεων γῆς ἐκ λόφων ἢ ὄρεων. Αἱ γεωλογικαὶ αὐταὶ μεταβολαὶ συμβαίνουν σιχνάκις παρὰ τὰς βραχώδεις ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, μία δὲ ἐκ τῶν ὀνομαστοτέρων εἶνε ἡ ἐν Dorsetshire τῆς Ἀγγλίας ἐπιτελεσθεῖσα πρὸ τριακονταετίας περίπου, καθ' ἣν τιτανώδης ὄγκος γῆς, ἔχων ἔκτασιν περὶ τὰ τρία τέταρτα μιλίου, ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς βάσεως αὐτοῦ καὶ κατεκρημνίσθη ἐντὸς τοῦ ὠκεανοῦ.

— ο —

Ἐχασε τὴν καρδίαν του ! — Φορτικὸς κομψευόμενος εἰσέρχεται εἰς οἰκίαν τινὰ τὴν ὕστεραίαν ἐσπερίδος : — Δεσποινίς ! ἔχασα τὴν καρδίαν μου ἐδῶ χθὲς τὸ ἔσπερας, λέγει. Σεῖς θὰ τὴν ἔχετε βέβαια.
— Ἀπατάσθε ! Ὅθ' ἐρωτήσω τὴν θαλαμηπόλον μου ἴσως τὴν ἔχει αὐτή.

Ἡ ΕΘΙΜΟΤΑΞΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΓΡΙΟΙΣ

Εἰς τὰ φιλολογικὰ αὐτοῦ Περιήγητα ὁ Ἰσαὰκ Διυράελης παρέχει ἡμῖν περιέργους τινὰς εἰδήσεις περὶ

τῶν ἐθίμων τῶν διαφόρων λαῶν καὶ τοῦ τρόπου τοῦ χαιρετισμοῦ αὐτῶν. Οἱ τῶν Φιλιππίνων νήσων κάτοικοι, λέγει, χαιρετίζοντες τοὺς φίλους λαμβάνουσι τὴν χεῖρα αὐτῶν ἢ τὸν πόδα καὶ προστρέβουσι αὐτὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου των. Ὁ τῶν Λαπώνων χαιρετισμὸς εἶνε ἐτι παραδοξότερος· συναντώμενοι οὗτοι προστρέβουσι τὰς ρίνας ἀλλήλων ! Περιηγητὴς τις, ἀφ' οὗ διηγείται ὅτι τὸ νὰ θεωρηθῆ τις εὖ ἡγμένος παρὰ τοῖς αὐτόχθοις τῶν μεταξὺ τῶν στενῶν τῆς Σούνδας νήσων εἶνε ζήτημα οὐσιωδέστατον, περιγράφει κατόπιν τὸν τρόπον τῆς ὑποδοχῆς του. « Ἐλαθον », λέγει, « τὸν ἀριστερόν πόδα μου, ἤγειραν αὐτὸν ἥρεμα ὑπὲρ τὴν δεξιὰν κνήμην μου καὶ ἐκείθεν πρὸς τὸ πρόσωπόν μου ». Ὁ Αἰθίωψ λαμβάνει τὸ ἔνδυμα τοῦ χαιρετιζομένου καὶ τὸ δένει περὶ τὴν ὄσφυν αὐτοῦ, ἀφίνων τοιουτοτρόπως τὸν φίλον του ἡμίγυμον. Ἀγριοὶ τινες ἐμφανίζονται ὀλόγγητοι ἐνώπιον τοῦ χαιρετιζομένου προσώπου, ὅπως δείξωσι τὴν ταπεινότητά των καὶ ὅτι εἶνε ἀνάξιοι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιόν του. Οἱ Ἰάπωνες ἐκβάλλουσι μόνον τὴν μίαν εὐμαρίδα, οἱ δὲ Ἀρρακανοὶ τὰ σανδάλια αὐτῶν ἐν τῇ ἰδῶ καὶ τὰς περικνημίδας ἐντὸς τῆς οἰκίας χαιρετίζοντες τινα.

Ἐάν τις ὅμως τοὺς λαοὺς υπερβάλλουσι κατὰ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων καὶ τὴν καθόλου ἐθιμοταξίαν οἱ Κινέζοι, ποιούμενοι χρῆσιν τῶν παραδοξότερων καὶ υπερβολικωτέρων διατυπώσεων καὶ προσήσεων. Ἐάν δύο ἐξ αὐτῶν συναντηθῶσι καθ' ὁδὸν μετὰ μακρὸν χωρισμόν, γονατίζουσι ἀμφότεροι καὶ κύπτουσι τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν γῆν, ἐπαναλαμβανομένης δις καὶ τρίς τῆς διατυπώσεως ταύτης. Αἱ ἐκφράσεις δὲ αὐτῶν εἰσιν ἐπίσης παράδοχοι, ὅπως καὶ τὰ σχήματα. Ἄν ὁ Κινέζος ἐρωτηθῆ περὶ τῆς ὑγείας του, ἀπαντᾷ : « Πολὺ καλά, χάρις εἰς τὴν ἀπειρον ὑμῶν εὐτυχίαν ». Ἄν τῷ προσφέρητε ἐκδοῦλευσίν τινα, σὰς λέγει : « Αἱ εὐχαριστίαι μου θὰ εἶνε ἀθάνατοι ». Ἄν δὲ ἐπαινῆτε αὐτὸν : « Πῶς θὰ τολμήσω νὰ πείσω ἑμαυτὸν περὶ ὧν μοι λέγετε ; » Τὸ πάντων δὲ παραδοξότατον εἶνε ὅτι αἱ ἀπαντήσεις εἶνε κεκαλονισμέναι ὑπὸ τακτικῆς Ἀκαδημίας τῶν Διατυπώσεων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποκλίσεων, αἱ γονυκλισίαι, οἱ χαιρετισμοὶ καὶ τὰ σχήματά εἰσιν ὀρισμένα δι' ἕκαστον ἄτομον. Οὐ μόνον δὲ αἱ ἀνώτεροι, ἀλλὰ καὶ αἱ κατώτεροι κοινωνικαὶ τάξεις τηροῦσι τὰς διατυπώσεις ταύτας μετὰ μεγάλῃς ἀκριβείας· οἱ δὲ ξένοι προσεβουταὶ διδάσκονται καὶ ἀσχοῦνται εἰς ταύτας ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, πρὶν ἢ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὴν Αὐλήν.

— ο —

Ὁ ἰατρός : — Πάρε αὐταῖς τῆς σκόνης ὅπως σοῦ διέταξα, καὶ τὸ κρυολόγημά σου θὰ περάσῃ σὲ δύο—τρεις ἡμέραις.

Ὁ ἀσθενής : — Φαίνεσθε βραχνός, ἰατρεῖ.

Ὁ ἰατρός : — Ναι, εἶμαι ἄσχημα κρυωμένος τὴν ὥραν ἐνα μῆνα !

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Διαφορὰ τῆς φωνῆς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός.—Ἡ διαφορὰ αὕτη πηγάζει κυρίως ἐκ τῆς παραλλαγῆς τοῦ μήκους τῶν γωνητικῶν χορδῶν. ὅσα βραχύτερα εἶναι αὐταί, τόσο ταχύτερον ἀναπάλονται. Καὶ ἐν μὲν τῷ ἀνδρὶ τὸ μήκος τῶν φωνητικῶν χορδῶν, ὅταν αὐταὶ διατελῶσιν ἐν ἡρεμίᾳ, εἶνε 73-100 ἑκατοστῶν ἐνὸς δακτύλου· ὅταν δὲ ἐκτείνωνται μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὄριου, δύνανται νὰ φθάσωσιν ἀπὸ 93 μέχρι 100 ἑκατοστῶν. Ἐν δὲ τῇ γυναικὶ τὸ μήκος των κυμαίνεται μεταξὺ 51-100 ἑκατοστῶν τοῦ δακτύλου ἐν ἡρεμίᾳ, καὶ 63-100 ἐν κινήσει. Ἐννοεῖτε ἐκ τούτου διατὶ βαθύτερος φθόγγος, ἢτοι φθόγγος, ὅστις ἀποτελεῖται ἐκ μικροτέρου ἀριθμοῦ ἀναπλάσεων (κυμάτων) εἰς ἐν δευτερόλεπτον τῆς ὥρας, ἐξέρχεται ἐκ τῶν φωνητικῶν χορδῶν τοῦ ἀνδρὸς, ἢ τῶν τῆς γυναικός. Ὁ βαθύτερος τῶν φθόγγων, οὗς βαρεῖα φωνὴ δύνανται νὰ ἐκβάλῃ, δὲν ἀποτελεῖται ἐκ πλέον τῶν ὀγδοήκοντα διπλῶν ἀναπλάσεων, ἐν ᾧ φωνὴ ὑψηλῶν δύνανται νὰ ἐκβάλῃ φθόγγον ἀποτελούμενον ἐξ 992 ἀναπλάσεων. Πλὴν τούτου, ἡ διάφορος τῶν φθόγγων ιδιότης ἐξαρτᾶται πως καὶ ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν τοίχων τοῦ λάρυγγος, οἵτινες ἐν ταῖς γυναικὶ καὶ τοῖς παισίν εἰσιν εὐκαμπτότεροι καὶ ἀπαλώτεροι ἢ ἐν τῷ ἀνδρὶ. Τὸ τραχύτερον δὲ τῆς ἀνδρικής φωνῆς ὀφείλεται εἰς τὴν σκληρότητα καὶ στερεότητα τῶν χόνδρων τοῦ λάρυγγος τῶν ἀρρένων, οἵτινες κατὰ τὴν πρεσβυτικὴν ἡλικίαν προσιπελάζουσι σχεδὸν πρὸς τὴν ἀποστέωσιν.

* *

Ἡ γέυσις τῶν πικρῶν καὶ τῶν γλυκῶν.

Ἐννοεῖτε πειράματα ἐπὶ τῆς εὐαισθησίας τῆς γεύσεως κατέδειξαν ὅτι ἡ ἐντύπωσις ἢ παραγωγή ἐκ τῶν πικρῶν οὐσιῶν εἶνε πολλῶ ἰσχυρότερα τῆς ἐκ πάσης ἄλλης οὐσίας προξενουμένης. Αἱ διὰ πειραμάτων δοκιμασθεῖσαι οὐσίαι ἐρχονται κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν : πικρά, ὀξεῖα, ἀλυρὰ καὶ γλυκέα. Ἡ γευστικὴ δύναμις τῆς κινήσεως εἶνε λιανὴ ἀξιοσημείωτος. Οἱ ἄνδρες οἵτινες ἐγεύθησαν αὐτῆς ἡδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσιν ἐν μέρους αὐτῆς εἰς 390,000 μέρη ὕδατος, αἱ δὲ γυναῖκες εἰς 456,000 περίπου μέρη ὕδατος. Ἡ τοῦ σακχάρου γευστικὴ δύναμις εἶνε περίπου 2,000 : 1. Ἡ αἰσθησις τῆς γεύσεως δὲν φαίνεται ὅτι ἐκασθενεῖ διὰ τὰς οὐσίας, ὧν ποιούμεθα μακρὰν καὶ διηνεκῆ χρῆσιν.

* *

Ὁ χρόνος τοῦ δρόμου τῶν νεφῶν.—Τὰ νέφη, ὅντα ἀπειρὰ μόρια ἀτμῶν αἰωρούμενων ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, προσλαμβάνουσι τὴν αὐτὴν ταχύτητα, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἀὴρ κινεῖται. Οἰοσθήποτε ὅμως καιρὸς καὶ ἂν ἐπικρατῆ, καὶ αὐτὰ τὰ χαμηλότατα νέφη κινουῦνται ταχύτερον τοῦ ἀνέμου τοῦ πνεόντος παρὰ τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς, ἐπειδὴ ὁ δρόμος τούτου βραδύνεται ὡς ἐκ τῶν προσηγοριῶν, ἅτινα ἐπιπροσθεῖ τὸ ἀνώμαλον σῆμα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Τὸν Μάϊον λ. χ. τοῦ 1867, ὅτε ὁ ἀνεμὸς εἶχε ταχύτητα

τεσσαράκοντα και δύο περίπου μιλίων καθ' ὄραν, παρεστηθήσαν πλοσίον τοῦ Ἐδιμβούργου νέφη, ἅτινα, κίπερ κατὰ τὸ φαινόμενον κινούμενα βραδέως, διέτρεχον πραγματικῶς ἐβδομήκοντα δύο μίλια καθ' ὄραν, ὅτε δὲ ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου κατέστη κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μεγαλύτερα, τὰ νέφη ἐκινούντο μετὰ ταχύτητος ἑκατὸν ἐννέα μιλίων καθ' ὄραν.

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Αἱ ἀβραϊ γυναικεῖαι χεῖρες, αἵτινες, κατὰ τοὺς μυθιστοριογράφους, ἐπλάσθησαν μόνον διὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, θὰ ἐφαίνοντο βεβαίως ὅπως ἀκατάλληλοι δι' ἐπάγγελμα ἀνέφικτον εἰς τὸ ὠραῖον φύλον, τὴν σιδηρορυγίαν· καὶ ὅμως περιοδικὸν τι τῆς Καλιφορνίας γνωρίζει ἡμῖν ὅτι νεάνις τις ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ, μὴς Βολε ὀνομαζομένη, διακρίνεται διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά της ὡς πεταλωτρία, κατασκευάσασα πέταλον ἵππου, ὅπερ ἐξετέθη ἐν τῷ Δημοσίῳ Μηχανουργεῖῳ τῆς πόλεως ἐκεῖνης. Ἡ μὴς Βολε εἶνε περίπου εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ξανθὴ, ὑψηλὴ καὶ εὐκίνητος, ἔχουσα—κατὰ τινα θαυμαστὴν τῆς συμπατριώτην της—ὠραῖους μαύρους ὀφθαλμούς, πλοσίαν χρυσιζουσαν κόμην καὶ τὰς ἀβροτέρας χεῖρας, ὅσας ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῆ. Ἡ νέα αὕτη ὁμολογεῖ μετὰ παραρησίας τὴν πρὸς τὴν σιδηρορυγίαν κλίσιν της καὶ δὲν βλέπει διὰ πρῶτον λόγον δὲν ἠδύνατο νὰ μετέρχηται τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἐπικερδῶς.

Ἐν τούτοις τὴν φήμην τῆς μὴς Βολε ἐπισκιάζει τὸ ὄνομα ἑτέρας γυναικός, ἀμερικανίδος καὶ αὐτῆς, τῆς κυρίας Μαρίας Μίλλερ, ἐκ Λονδίνας, ἣτις εἶνε ἔμπειρος πλοίαρχος, διδάχθεισα τὴν ναυτιλίαν εἰς τὰ συχνὰ αὐτῆς ταξίδια μετὰ τοῦ μακαρίτου συζύγου της. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦτου, ἡ νεαρὰ χήρα, μὴ ἔχουσα ἄλλον πόρον πρὸς συντήρησιν ἑαυτῆς, ἐζήτησε παρὰ τῆς κυβερνήσεως δίπλωμα πλοίαρχου καὶ, δικαιωθείσα, ἔλαβε τοῦτο, ἕκτοτε δὲ, μετὰ τοῦ χαρακτηρίζοντος τὰ τέκνα τῆς πατρίδος της ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος, μετέρχεται ἐπικερδῶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πλοίαρχου!

Ἐν τῷ Καθημερινῷ Βιβλίῳ (Every-day Book) τοῦ Χόου, 1837, ἀναγινώσκωμεν πολλὰ περίεργα περὶ κούρων γυναικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Λέγει οὗτος μεταξὺ ἄλλων: «Ἡμέραν τινὰ μοι ἐπῆλθεν ἡ διάθεσις νὰ δοκιμάσω τὸ ξύρισμα γυναικεῖας χειρός. Μετέβην λοιπὸν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, ὅπου κομψὴ τις γυνὴ ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα κουρέως. ἐν ᾧ ὁ σύζυγός της, ὑψηλός καὶ ρωμαλέος στρατιώτης τοῦ Ἰππικῆ, ἐκάθητο παραπλεύρως, καπνίζων τὴν καπνοσύριγγά του. Ὑπῆρχεν ἐπίσης γνωστὴ τις γυνὴ ἐν τῇ ὁδῷ Χελιδόνος, ἣτις ἐξύριζεν ἐνθυμούμαι πρὸς τούτους καὶ μαζύρον τινὰ ἐν τῇ ὁδῷ Κρεωπωλείων, ἣτις ἐφημίζετο ὡς χειρίζομένη τὸ ξυράριον μετὰ μεγάλης εὐχερείας καὶ ἐπιδεξιότητος».

Καταφαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι γυνὴ κουρέως θεωρεῖτο ὡς περίεργόν τι ἐν Λονδίνῳ· γινώσκωμεν ὅμως

ὅτι εἰς πολλὰς μικρὰς ἀγγλικὰς πόλεις ὑπάρχουσι τὴν σήμερον γυναῖκες κουρέουσαι καὶ ξυρίζουσαι. Ἐν Φιλαδελφείᾳ καὶ ἄλλαις ἀμερικανικαῖς πόλεσι γυναῖκες κουρέως ὑπάρχουσι πολυάριθμοι, φαίνεται ὅμως ὅτι περιορίζονται ἐξασκοῦσαι τὴν τέχνην τῶν ἐπὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν. Ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ καταστήματος μίᾳς ἐξ αὐτῶν ἐφαίνετο πρὸς τινὸν ἐτῶν ἡ ἐπιγραφή: «Μὴς Τζώση, κουρέως γυναικῶν». Ἡ νεαρὰ καὶ ὠραία αὕτη καταστηματάρχισ εἶχε καὶ βοηθούς ἐκ τοῦ φύλου τῆς, αἱ δὲ ὑποθέσεις τῆς ἔβαινον αἰσίως καὶ ἐπικερδῶς.

Εἰς ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Σουηδίας τὰ κομψότερα καὶ πολυτελέστερα κουρεῖα διευθύνονται ὡσάυτως ὑπὸ γυναικῶν. Ἡ κουρὰ τῆς κόμης καὶ αἱ ἄλλαι χονδροειδεῖς ἐργασίαι ἐκτελοῦνται ὑπ' ἀνδρῶν, ἀλλὰ τὸ ξύρισμα ἐπιφυλάσσεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς γυναῖκας. Καὶ τοῦτο εἶνε, νομίζομεν, λογικώτατον. Διότι εἶνε βεβαίως πολλῶν εὐαρεστότερον νὰ αἰσθάνηται τις ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὴν ἀφὴν ἀβρὰς καὶ ἀπαλῆς γυναικεῖας χειρός, ἢ τὴν τυλώδη καὶ βαρεῖαν χεῖρα ἀνδρός.

Πλὴν τούτου, ὑπάρχουσι τὴν σήμερον καὶ γυναῖκες ὑποδηματοποιοὶ καὶ γυναῖκες σταβμάχαι σιδηροδρόμων (ἐν Ἀγγλίᾳ). Περὶ ἰατρῶν γυναικῶν ἔχετε βεβαίως ἀκούσει. Παρῆλθον ἤδη εἴκοσι ἐτη, ἀφ' ὅτου ἡ μὴς Ἐλισάβετ Γάρετ, μία ἐκ τῆς γνωστῆς ἐν Ἀγγλίᾳ οἰκογενείας τῶν ἀδελφῶν, ἀποκατέστη ἐν Λονδίνῳ ὡς ἡ πρώτη πτυχιούχος ἰατρός. Ἡ ἀνάγκη, εἰς ἣν αἱ γυναῖκες ὑπόκεινται ν' ἀναγνωρίζωνται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὡς χειρουργοὶ, δύναται ἴσως νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν γυναικῶν τῶν ἐπιδημιζομένων εἰς τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα, μολονότι, καὶ ἂν δοθῆ εἰς αὐτὰς ἡ ἄδεια τοῦ μετέρχεσθαι τὸν χειρουργόν, φαίνεται ὅτι αἱ ἐργασίαι τῶν θὰ περιορισθῶσιν εἰς γυναῖκας μόνον καὶ παιδία.

Δὲν βλέπομεν ὅμως διὰ τίνα λόγον αἱ γυναῖκες δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς εἰδικὰς τινὰς χειρουργικὰς ἀσθενείας, οἷον τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ὠτων καὶ τοῦ λάρυγγος, εἰς ἃς τὰ φύσει λεπτὰ καὶ ἐπιτιθέετα ὄργανα τῆς ἀφῆς τῶν ἠδύνατο μάλως νὰ τὰς βοηθήσωσιν.

— ο —

Συμπληθητικὴ καρδιά!—Τί ὠραία ἡμέρα διὰ περίπατον! ἔλεγε νέος τις πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν του.

— Ἀλήθειαι, ἀπαντᾷ ἐκεῖνη. Ἡθελες νὰ ἐξέλθης

— Ὡ! ναί, ἀνακράζει ὁ εὐαίσθητος νεανίας, καταμαγευθεὶς ἐπὶ τῇ προτάσει.

— Διατί λοιπὸν δὲν ἐξέρχου;

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΗΤΕ ΙΣΧΝΟΙ;

Παράδοξος ἐρώτησις! θὰ εἴπωσι βεβαίως οἱ ἀναγνώσται. Καὶ τίς θὰ ἐπεθύμει νὰ γίνῃ ἰσχνός, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ὀλίγον πάχος δίδει πολλάκις τόσην χάριν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς μᾶλλον ἠδικημένους ὑπὸ τῆς φύσεως; Καὶ ὅμως, σὰς βεβαιούμεν, ὑπάρχουσι προγαστορές τινες, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ὑπερ-τὸ δέον καλογηρικὴ καὶ

σεβασμῖα εὐσαρκία τῶν προξενεὶ οὐκ ὀλίγην ἐνόχλησιν καὶ ἀνησυχίαν ἀκόμη, καὶ οἵτινες ἀδρὰ ἴσως θὰ ἐπλήρωνόν, ὅπως ἐλαφρωθῶσιν ὀλίγον ἐξ αὐτῆς—καὶ διὰ λόγους ὑγιεινοὺς καὶ διὰ λόγους καλαισθησίας. Ἀλλὰ—θὰ εἴπητε ἴσως—ἂν τις ἐπιθυμῆ ἐξ ἀποφάσεως νὰ γίνῃ ἰσχνός, ἀρκεῖ νομίζομεν, νὰ μὴ τρώγῃ! Βεβαίως· ἀλλ' ἡ ἀπὸ τῆς τροφῆς ἀποχὴ εἶνε ἴσως ἐφικτὴ μέχρι τινὸς βαθμοῦ, πέραν ὅμως τούτου ἐπέρχεται μοιραῖος ὁ θάνατος. Καὶ αὕτη μάλιστα ἡ ἀνεπαρκὴς αἰτίσις συμβάλλεται—κατὰ τοὺς ἰατροὺς—εἰς τὴν εὐπάθειαν τοῦ ὀργανισμοῦ, προξενούσα τὴν καθολικὴν αὐτοῦ ἐξασθένησιν, τὴν ἀναμίαν, τὸν ὑδρωπα καὶ ἄλλας ἀσθενείας.

Διὰ τοῦτο πολλοὶ ἐπιστήμονες καὶ ἰατροὶ ἠσχολήθησαν μετὰ ζήλου ὅπως ἐφεύρωσι φάρμακον δυνάμενον νὰ ἐξουδετερῆ ἢ τοῦλάχιστον νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ὑπέρμετρον πάχυνσιν, ἣτις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, προδιατίθησι τὸν ὀργανισμὸν ἡμῶν εἰς ἐπικινδύνους συμφορήσεις. Τοιοῦτο φάρμακον, κυρίως εἰπεῖν, δὲν εὑρέθη μέχρι τοῦδε, μετ' ὅσα καὶ ἂν ἀναγινώσκωμεν δελεαστικὰ καὶ πομπῶδη ἐν ταῖς ἀγγελίαις τῶν ἐφημερίδων. Ἀπεδείχθη ὅμως ἐκ τε τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πείρας, ὅτι εἰδικὴ τις δίαιτα περὶ τὴν τροφήν καὶ τὸν καθόλου βίον δύναται, ἐπιμελῶς τηρουμένη, νὰ παρακωλύσῃ ἀρκούντως τὴν πρόσθεσιν τῆς παχύνσεως, ὅταν αὕτη εὐρίσκηται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς. Τῆς διαίτης ταύτης σκοπὸς εἶνε ἡ βαθμιαία λεπτοποίησις εἴτε παχύνουσιν τῶν χυμῶν τοῦ σώματος—ἔνευ ἐπιβλαβῶν ἐκ τούτου συνεπειῶν. Τοιαύτην τινὰ δίαιταν τηροῦσιν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος συναγωνιζόμενοι ἐν ταῖς ἵπποδρομίαις, οἱ καλούμενοι ἀγγλιστὶ τζόκεϊς (jockeys), οἵτινες ἀποβάλλοντες διὰ ταύτης τὸ πλεονάζον μέρος τῶν ἑαυτῶν σαρκῶν καθίστανται ἐλαφρότεροι καὶ εὐκίνητοτεροι.

Ἡ δίαιτα αὕτη δὲν εἶνε ὁμολογουμένως λίαν εὐχάριστος, καθόσον ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς ταύτην πρέπει ν' ἀποφεύγῃ, ὅταν ἐνεστι, νὰ ἱκανοποιῆ ἀποχρόντως τὰς στομαχικὰς ὀρέξεις του. Καὶ πρῶτον ὀφείλει οὗτος μεγάλην νὰ καταβάλλῃ προσοχὴν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν τροφῶν αὐτοῦ. Δύναται νὰ τρώγῃ κατὰ προτίμησιν—καὶ θὰ σὰς φανῆ ἴσως παράδοξον—ψητὸν κρέας, μάλιστα τὸ ψαχνὸν αὐτοῦ μέρος, ἀποφεύγων, ἐννοεῖται, τὴν κατάχρησιν αὐτοῦ, ν' ἀπέχῃ δὲ καθ' ὅλοκληρίαν σχεδὸν ἀπὸ τῶν λαχανικῶν καὶ τῶν ὀσπρίων. Διότι ἡ νεώτερα γημεῖα ἀπέδειξαν ὅτι ποσότης τις κυάμων ἢ φασιλίων ἀξίζει πολὺ περισσότερον τεμαχίου ψαχνοῦ βοείου κρεάτος· καθόσον 100 γραμμάρια τούτου περιέχουσι μόνον 8 γραμμάρια ἀνθρακός καὶ 3 γρ., 50 ἀζώτου, ἐνῶ 100 γραμμάρια κυάμων περιέχουσι 42 γραμμάρια ἀνθρακός καὶ 4 γρ., 50 ἀζώτου. Ἐννοεῖτε ἐκ τούτου, διατί αἱ ἐργατικαὶ τάξεις, αἱ τρεφόμεναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δι' ὀσπρίων ἢ λαχανικῶν, εἶνε συνήθως εὐτραφέστεραι τῶν πλουσίων, τῶν εὐωχυμένων λουκουλικῶς ἐκ διαφόρων κρεάτων καὶ πτηνῶν. Πρὸς τούτοις ὁ ἀκολουθῶν τὴν δίαιταν τῆς λεπτοποίησεως ὀφείλει ν' ἀποφεύγῃ μάλως τὰ ποτὰ, τὰ ὁποῖα ἐπαυξάνουσιν εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον τὴν

πολυσαρκίαν· οὐδέποτε σχεδὸν ὀφείλει νὰ πίνῃ ζῦθον, ἀλλὰ μικρὸν, πολὺ μικρὸν, κύπελλον οἴνου, τετοῦ ἢ καφέ. Ὅσον δὲ περὶ τῆς λοιπῆς διαίτης, δέον αὕτη νὰ εἶνε τακτικῶς ἡ ἐξῆς. Νὰ κάμνη μακροὺς περιπάτους ζωρῶν τῷ βήματι, φέρων περισσώτερον τοῦ δέοντος φορέματα· βαρὺ ἐπαινωφόριον φορούμενον κατὰ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, μάλιστα ἐν θερμῇ ἀτμοσφαιρᾷ, προξενεὶ ἱκνήν ἀφίδρωσιν, ἣτις συμβάλλεται μάλως εἰς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Ἐκ Παρισίων

Honoré Dupuy

— ο —

Σοδιστὴ ἀσθενεία.—Ἡ κυρία εἰσερχομένη ἐν βίᾳ εἰς τοῦ ἱατροῦ:

— Ἰατρέ, ἰατρέ, πρέπει νὰ ἔλθῃς ἀμέσως εἰς τὸ σπῆτι!

— Τί τρέχει; ποῖος εἶνε ἄρρωστος.

— Ἐγώ! Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο κανεὶς εἰς τὸ σπῆτι, ἦλθα μόνη μου!

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΣ ΚΑΤΑΡΑΣ

Ἡ κάτωθι παράδοξος ἱστορία, ἣν διηγεῖται σπάνιον τι βιβλίον, ἐπιβεβαιεῖ δὲ καὶ ὁ ἀγγλος ἰατρός Δάρβιν, πατήρ τοῦ διασέμου φυσιοδίφου, συνέβη εἰς νέον γαιοκτῆμονα ἐκ τῆς ἀγγλικῆς κομητείας Οὐόρβικ.

Σεληναῖον τινὰ νύκτα ἐκρύβη οὗτος ὀπισθεν σωροῦ χόρτου, ὅπως ἀνακαλύψῃ τίς ἦτο ὁ κλέπτων καὶ καταστρέφων τοῦ φράκτος τοῦ κτήματός του, ὅπως ἀνάπτῃ δι' αὐτῶν πῦρ. Τὸ ψῦχος ἦν δριμύτατον καὶ εἰσήρχετο μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων, ἀλλ' ὅμως ὁ φιλέκδικτος γαιοκτῆμων ἀνέμενε ἐν ὑπομονῇ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε διέκρινε γραῖαν τινὰ, μάλιστα, ὡς ἐνόμισεν, ἣτις ἐκρὶζώσασα ἀρκετοὺς θάμνους ἐκ τοῦ φράκτου κατεσκεύασε δι' αὐτῶν θέσμην καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτε οὗτος, ἐξελθὼν αἴφνης ἐκ τῆς κρύπτῃς του, τὴν συνέλαβεν. Πάλῃ ἐπληκλούθησε, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἡ γραῖα, ἀνατείνασα ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης τὰς λιποσαρκούς χεῖρας της πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀνεφώνησε μετ' ἀπαισίου τόνου: «Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ ὥστε ὁ σκληρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος νὰ μὴν ἰδῇ πλέον ποτέ του ζεστασίαν!» Ὁ παγωμένος σχεδὸν ἐκ τοῦ ψυχῆος γαιοκτῆμων τοσοῦτον ἐτρόμαξεν ἐκ τῆς ἀρᾶς, ὥστε ἐγκαταλίπων τὴν αἰγμάλωτόν του ἀπῆλθεν ἐν τάχει οἰκადε. Ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἐγένετο ὀλονὲν ψυχρότερος, οἱ δὲ γείτονες τὸν ἐβλεπον μετ' ἐκπλήξεως κατάφορον ἐξ ἐνδυμάτων, ἅτινα ἐφόρει τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου· ἔτρεψε πάντοτε καὶ παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ ψυχῆος. Καίτοι δὲ ἐζῆσεν ἔτη τινὰ μετὰ ταῦτα, ἡ γενικὴ ἰδέα ἦτο ὅτι τὸ ψῦχος του ὀλονὲν νύξανετο, ἕως οὐ ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἐπάγωσε, προξενήσαν τὸν θάνατον.

Ὁ δόκτωρ Δάρβιν ἀποδίδει τὸ γεγονός τοῦτο εἰς μονομανίαν, προελθούσαν ἐξ ὑπερερεθισμοῦ τῆς φαντασίας.

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Ἄξιοσημείωτος τυγχάνει ἡ ἀναλογία ἢ ἐπικρατοῦσα μεταξὺ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως χώρας τινός καὶ τοῦ χρώματος τῶν φυτῶν αὐτῆς καὶ τῶν ζώων. Ἐν τοῖς τροπικοῖς, ἔνθα ὁ ἥλιος ἀνατέλλει μετ' ἀπαραμίλλου πάντοτε λαμπρότητος, τὸ βαθύτατον πράσινον χρῶμα ἐπικρατεῖ εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ φέρουσι βαθυτάτην ἐπίσης χροιάν, τὰ δὲ πτερὰ τῶν πτηνῶν περιβάλλονται ἀπειρον ποικιλίαν καὶ πλουσιωτάτους χρωματισμούς. Καὶ παρὰ τοῖς κατοικοῖς ἐπίσης τῶν χωρῶν ἐκείνων καταφαίνεται μεγάλη κλίσις εἰς τὰ ἐκπληκτικώτερα τῶν χρωμάτων, τὰ δὲ ἐνδύματά των φέρουσιν ἰδιαιτερόν τινα χαρακτῆρα οὐ μόνον ὡς πρὸς τὸ σχῆμα, ἀλλὰ καὶ τὴν χρωματικὴν διάταξιν. Εἰς τὰ εὐκρατα κλίματα τὰ πάντα εἶνε μάλλον περιωρισμένης ποικιλίας· τὰ ἄνθη ἔχουσιν ὀλιγώτερον λαμπρὰν χροιάν, τὸ ἐπικρατοῦν χρῶμα εἰς τὰ διάφορα πτηνὰ εἶνε ὑπόξανθον ἢ φαιὸν καὶ ὀματισμῶν τῶν κατοίκων ἀμαυροῦ χρώματος. Εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα ὑπάρχει ὀλίγον χρῶμα· τὰ ἄνθη εἶνε συνήθως λευκὰ ἢ κίτρινα, τὸ δὲ χρῶμα τῶν ζώων οὐδεμίαν ἄλλην παρουσιάζει παραλλαγὴν πλὴν τοῦ λευκοῦ καὶ μέλανος. Ἐὰν ἀπετελεῖτο χρωματικὴ τις κλίμαξ, ἢ μὲν ἀνωτάτη αὐτῆς βαθμὴ θὰ ἦτο εἰς τὸν ἰσημερινόν, ἢ δὲ κατωτάτη εἰς τοὺς πόλους. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ κλίματος ἐπὶ τῶν ἐνοργάνων ὄντων καταφαίνεται κάλλιστα ἐν τῇ θαλάσῃ. Παρὰ τὰς ἀκτὰς αὐτῆς βλέπομεν θαλάσσιαι βρύα καὶ φύκη λαμπροτάτων χρωμάτων, ἰδίως ἐπὶ τῶν βράχων, οὗς περιβρέχουσι τὰ κύματα· οἱ ἰχθύς οἱ κολυμβῶντες παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διακρίνονται ἐπίσης διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων των, ἐνῶ ἐξ ἐναντίας οἱ ζῶντες εἰς μεγάλα βάθη εἶνε λευκοί, φαιοὶ καὶ μέλανες. Παρετηρήθη δὲ ὅτι εἰς βάθη, ἔνθα ἡ ποσότης τοῦ φωτός μειοῦται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μόλις λυκόφως τι ἐπικρατεῖ ἐν αὐτοῖς, οἱ κάτοικοι τῶν ὠκεανῶν εἶνε σχεδὸν ἄχρους. Ὅτι δὲ μόναι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου παρέχουσιν εἰς τὰ φυτὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντανάκλαν τὰ διάφορα χρώματα, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς μεταβολῆς, ἣν ταῦτα πάσχουσιν, ὅταν τὰ στερωμένον τοῦ φωτός διὰ τεχνητῶν μέσων.

[Blunt's The Poetry of Science]

Η ΦΥΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἐξηγήσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ πῶς ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐτελειοποιήθη κατὰ μικρὸν ἡ ζωὴ, κατὰ τὸν κ. Saffray· ἡ δ' αὖ δημοσιεύομεν, καθὰ ὑπεσχέθημεν, τὰς περὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ἰδέας τοῦ διακεκριμένου φυσιολόγου.

«Ὅλα ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ ἀοράτου μοροσωματίου (monade) καὶ τοῦ πελωρίου μαμμοῦθ, μεγαλητέρου καὶ τῶν σημερινῶν ἐλεφάντων! μεταξὺ τοῦ μικροσκοπικοῦ ρηματώδους (conferve) καὶ τῶν γιγαντιῶν φυτῶν τῶν προκατακλυσμιαίων δασῶν! Καὶ ὅμως, ἂν ἐξετάσωμεν κατὰ βάθος τὰ πράγματα, ἀνευρίσκομεν

τὰς αὐτὰς ὕλας, ἃς κατηργάσθη ἡ αὐτὴ δύναμις—τὸ ὑδρογόνον, τὸ ὀξυγόνον, τὸ ἄζωτον, τὸν ἄνθρακα καὶ μεταλλικά τινα ἄλατα—οὐχὶ ἠνωμένως κατὰ τὰς χημικὰς αὐτῶν συγγενείας καὶ διατηρουμένας ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει ὑπὸ τῶν φυσικῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων, ἀλλὰ πεποικισμένας δι' ὀργάνων ὑπὸ στοιχείου τινός, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται μῆτε ν' ἀναλύσῃ μῆτε ν' ἀπομιμηθῇ, τοῦ στοιχείου τῆς ζωῆς, τῆς ὁποίας τὸ ἀπόρητον μόνον τῷ θεῷ εἶνε γνωστόν. Διότι, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς των, καὶ οἱ βαθυνότεροι τῶν ἐπιστημόνων δὲν κατώρθωσαν μέχρι τοῦδε νὰ παραγάγῃσι καθ' ὅλοκληρίαν ἐκ στοιχείων μηδέποτε ζῴωντων οὔτε μικροσκοπικῶν σπειροειδῶν (vibrien), οὔτε ἐν ἀπλοῦν μονοσωματίον. Καθόσον ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ μικρότητι ὁ πρῶτος ἐκεῖνος κάτοικος τῶν πεπληρωμένων ζωϊκῆς ὕλης ὑδάτων δὲν εἶνε οὔτε ἀπλοῦν μόριον ὕλης, οὔτε τὸ λεπτότατον τεμάχιον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ σχηματίσωσιν ἐνούμενα ἂν ἐν μόριον ἐξ ἐκάστης τῶν οὐσιῶν, αἵτινες συντελοῦσιν εἰς τὸν σχηματισμὸν του· εἶνε ἔνωσις μορίων συνθέτων, διατεταγμένων οὕτως, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ἴστους καὶ ὄργανα, εἶνε ὃν ζῶν, ἀόρατον μὲν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁρατὸν ὅμως ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον, οὗ ἡ δημιουργία δὲν εἶνε ὀλιγώτερον θαυμαστή τῆς δημιουργίας τῆς φαλαίνης κοῖ τῆς κέδρου.

Ἴστοί, ὄργανα, ἰδοῦ ὅτι εὐρίσκομεν ἐν παντὶ τῷ ἔχοντι ζῶν, φυτῷ ἢ ζῴῳ. Τὰ στοιχεῖα ἐκ, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν, συνίστανται ἢν κυττάρων, αἵτινά εἰσιν οἰονεὶ μικρὰ τινα ὄντα ἀνεξάρτητα ἐσχηματισμένα ὑπὸ λεπτῆς μεμβράνης, παρεχούσης διόδου εἰς ρευστὰ, πλήρους δὲ ὑγροῦ τινος, ἐν τῷ ὁποίῳ σχηματίζονται σφαιρίδια, διὰ τῶν ὁποίων τὸ κύτταρον τρέφεται, αὐξάνεται καὶ πολλαπλασιάζεται. Φυτὰ τινα, οἷαι αἱ ἐλάχιστα ἄλγαι (φύκη), αἱ πρασινίζουσαι τοὺς λίθους, συνίστανται ἐξ ἐνός μόνου κυττάρου· τὰ πλεῖστα ὅμως τούτων εἰσὶν ἄθροισμα κυττάρων ἐν σχήματι ἰστών, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν σύνθεσιν τῶν διαφόρων ὀργάνων. Τοῦ κυττάρου ὄντος ἀπείρως μικροῦ, ἀνάγκη ὅπως τοῦτο πολλαπλασιάζεται μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος, ὅπως παράσχῃ εἰς τὰ ἔμβια ὄντα τὰ στοιχεῖα τῆς αὐξήσεως ἢ τῆς συντηρήσεώς των. Ὅπως παράσχῃ ὅμως ἰδέαν τινὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ των, ἄρκει ν' ἀναφέρω ὅτι μύκητές τινες μικροσκοπικοὶ αὐξάνονται διὰ τῆς γεννήσεως 96,000,000 κυττάρων κατὰ πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας!

Παρὰ τοῖς ζώοις, τὰ στοιχεῖα πάντων τῶν ἰστών σύγκεινται ὡσαύτως ἐκ κυττάρων· διὰ τοῦ μικροσκοπίου δύναται τις νὰ τὰ διακρίνῃ εὐχερῶς, μεθ' ὅλην τὴν μικρότητά των, ἐντὸς τῶν ἰστών, τῶν χόνδρων, τῶν μυῶν, τῶν νεύρων. Ἐκαστον τῶν κυττάρων τούτων ἔχει ἰδίαν ζῶν, ἢ ἡ ἀνεραίστως εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὴν ζῶν ἐκάστου ὀργάνου, ὡς καὶ εἰς τὴν τοῦ ὄντος ὅλοκληρον. Καὶ ὅμως δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ζῆ, καταναλίσκεται μικρὰν μερίδα τῆς οὐσίας του, ἀλλὰ τὸ φθαρὲν ἢ καταστὰν ἄχρηστον ἄτομον ἀναπληροῦται παραχρῆμα ὑπὸ ἄλλου, ἰκανοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ αὐτὰ καθήκοντα, οὕτω δὲ ἕκαστον ζῶν μόριον εἶνε ἔδρα ἀπαύ-

στου φθορᾶς, ἀκολουθουμένης ὑπὸ διηνεκοῦς ἀνανεώσεως.

Πᾶν δὲ ὅτι συμβαίνει ἐν τῇ ἐσωτερικῇ κατασκευῇ τῶν ὄντων, τοῦτο ἀνευρίσκομεν ἐν εὐρείᾳ βαθμίδι καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς δημιουργίας. Ὅπως ὑπάρξῃ μικρὸν τι στέλεχος δένδρου, τί ἀπαιτεῖται; Ἄνθραξ ληφθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τοῦ ἀέρος, ἄζωτον λαμβανόμενον ἐπίσης ἀπὸ τῆς ἀτμοσφαιρας, εἴτε ἀμέσως εἴτε μετὰ τινος περιπλανήσεως, ὑδρογόνον καὶ ὀξυγόνον, ἐν μέρει ἠνωμένα ὑπὸ μορφήν ὕδατος, τέλος μόρια τινὰ ὀρυκτῶν, ἄλατα τιτάνου καὶ πυριτίου, πρὸς τούτοις θεῖον, σίδηρος κλπ. Ἡ ἄδρανὴς ὕλη, ἣτις προσέλαβε ζῶν ἐν τῷ φυτῷ, εὐρίσκεται ἐν τῇ καταστάσει τῆ ἀπαιτουμένη πρὸς συντήρησιν τῆς ὑπάρξεως τῶν ζώων. Ταῦτα καίουσιν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἀνθρακος τῶν φυτῶν ὅπως διατηρήσωσιν τὴν θερμότητά των, ἀφομοιοῦσι δὲ πρὸς τὰς σάρκας των καὶ τὰ ὄστα των τὰ μεταλλικὰ καὶ ἄζωτοῦχα μέρη. Ὅταν δὲ ὑποκύψωσιν εἰς τὸν θάνατον, ταχεῖα ἀποσύνθεσις ἀποδίδει εἰς τὸ ἔδαφος καὶ τὴν ἀτμόσφαιραν τὰ συστατικὰ στοιχεῖά των, ἅτινα ὑφίστανται πάλιν τὴν αὐτὴν σειράν μεταμορφώσεως.

Ἐνεκεν τῶν διηνεκῶν τούτων μεταμορφώσεων, ἕκαστον ἄτομον τῆς ὕλης δύναται νὰ λάβῃ διαδοχικῶς πᾶσας τὰς μορφὰς καὶ ν' ἀποτελέσῃ μέρος πάντων τῶν εἰδῶν τῶν ὄντων, ζῶν ὅτε μὲν ἐντὸς ἀνθρώπου, ὅτε δὲ ἐντὸς ἐντόμου, ἄλλοτε ἐντὸς τετραπόδου καὶ ἄλλοτε ἐντὸς καρδίας ἀνθρώπου. Οἰαδήποτε δὲ καὶ ἂν ἦ ἡ προσωρινὴ κατοικία του, συμμορφοῦται ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς προϋπάρχοντας νόμους τῆς ζωῆς διὰ τὰ ὄργανα καὶ τὰ ἄτομα, ὧν ἀποβαίνει μέρος. Ὅθεν τὰ ὕλικά ταῦτα μόρια δὲν δύναται νὰ ἔχουσιν οὔτε νόησιν οὔτε ἰδίαν βούλησιν. Ἀριέμενα ἐλευθέρως εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν συγγενείας, θὰ ἠνοῦντο ἀπλῶς ὡς φυσικαὶ δυνάμεις, ὅπως ἀποτελέσωσι σώματα ἢ συνδυασμούς, οὗς δυνάμεθα ν' ἀπομιμηθῶμεν ἐν τοῖς χημείοις· ἐπειδὴ ὅμως ἀναλαμβάνουσι μορφὰς πάντοτε ἀναλλοίωτους, ἐπειδὴ ἐκπληροῦσι καθήκοντα ἀμετάβλητα, ἐπειδὴ ὑφίστανται διηνεκὴ ἀνανέωσιν, πρέπει νὰ ὑπείκοσιν εἰς μίαν διάνοιαν, μίαν θέλησιν, ἓνα νοῦν.

Δὲν ἀπαιτεῖται βεβαίως νὰ εἶνε τις λίαν σοφός, ὅπως κατανοήσῃ τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἣν ὅμως οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη θὰ ἠδύνατο ν' ἀμφισβητήσῃ. Ὅσον δήποτε καὶ ἂν σπουδάζωμεν τὴν ζῶν, τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἀναγνωρίζει ὅτι πανταχοῦ ἡ ὕλη οὐδὲν ἕτερον εἶνε ἢ τὸ ἀσυνείδητον ὄργανον ὑπερτάτου τινός ἰθύντορος, ὅστις προδιαγράφει αὐτῇ τὰ διάφορα καθήκοντά της, ἀπὸ τοῦ βράχου μέχρι τῆς δρυός, ἀπὸ τοῦ μονοσωματίου μέχρι τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου. Ἐν αὐτῷ δὲ ἡ ζωὴ τῆς ὕλης ἐξικνεῖται εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς δυνάμεως καὶ τῆς γονιμότητός της· ἐν αὐτῷ συνορεύει πρὸς τὸ ὕλικὸν ὄμοῦ καὶ τὸ αὔλον, δέχεται ἐντυπώσεις καὶ, διὰ μυστηριώδους τινός ἐπενεργείας, ἐπιτρέπει εἰς τὴν ὑπερτάτην ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς, τὸν λογισμὸν—τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς—νὰ σπουδάζῃ, νὰ ἔχῃ συνείδησιν τῆς ζωῆς καὶ ν' ἀναπέμπῃ πρὸς τὸν αἰώνιον Δημιουργ-

γόν τοῦ γαντός τὴν λατρείαν τὴν ἀπορρέουσαν ἐκ συν-ετοῦ θαυμασμοῦ.»

— ο —

Ἄθρα φιλοφρόνησις. — Νέος προσκεκλημένος εἰς συναναστροφὴν λέγει εἰς τὴν κόρην τῆς οἰκοδεσποίνης :

- Δὲν τραγωδεῖτε τίποτε, δεσποίνης ;
- Εἶνε τόσοι ξένοι ἐδῶ, ἀπαντᾷ αὐτὴ, καὶ . . .
- Μὴ σὰς μέλλει, θὰ φύγουν εὐθὺς ἅμα ἀρχίσθητε !

ΟΙ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΙ

Ἡ περιέργος λέξις ἐγγαστριμυθία ὀφείλει τὴν ἀρχὴν της εἰς τὴν θρησκευτικὴν δεισιδαιμονίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἵτινες ὑπελάμβανον ὅτι ἦτο αὕτη τρόπος τις τοῦ ὀμιλεῖν διὰ τῆς κοιλίας ἢ τοῦ στομάχου, χωρὶς νὰ μεταχειρίζηται τις τὰ συνήθη ὄργανα τοῦ λόγου. Ἐπίστευον δηλαδὴ οὗτοι ὅτι οἱ χρησμοὶ τῆς Πυθίας, πηγάζοντες ἐκ τῆς ψυχῆς, ἐξήρχοντο οὐχὶ ἐκ τοῦ στόματος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὄλου σώματος, καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐγγαστριμυθοὶ κατὰ τὸ φαινόμενον δὲν ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ στόματος ἐν τῇ ὀμιλίᾳ αὐτῶν, ἀλλὰ—κατὰ τὴν κοινήν ἰδέαν—ὀμιλοῦσι διὰ τῆς κοιλίας, ἀπεδόθη εἰς τούτους τὸ ὄνομα, ὅπερ ἤρμωζεν ὀπωσδήποτε εἰς τὴν Πυθίαν. Ὅντως δὲ ὁ de la Chapelle, ὅστις ἐδημοσίευσεν τῷ 1772 περιπτώδαστόν τι σύγγραμμα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀποδείκνυσι δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι χρησμοὶ ἐδίδοντο τῇ βοηθείᾳ ἐγγαστριμύθων· τοῦτο δ' ἐπιβεβαιῶσι καὶ εἰδός τι ἀρχαῖαι μαντείας, ἣτις ἐκαλεῖτο ἐγγαστριμαντεία.

Ὁ Ἰταλὸς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς Debrio λέγει ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην τῶν παλαιῶν, ἡ φωνὴ τῶν ἐγγαστριμύθων εἶνε φύσει τραχεῖα, παχυλὴ καὶ ἥμιστα μουσικὴ, καὶ ὅτι κατεῖχοντο οὗτοι ὑπὸ δαιμονίων, αἵτινα ὀμιλοῦν κεκρυμμένα ἐντὸς τοῦ σώματος αὐτῶν. Ὅντως δὲ ὁ Βύσθάθιος, ἐπίσκοπος Σεβαστείας καὶ Ἀρμενίας, ὅστις ἐζῆ κατὰ τὸν δ' Μ. Χ. αἰῶνα, ἀπέδιδε τὴν ἰσχὴν τῆς μαγίσσης τῆς Ἐνδῶρου (1) εἰς ἐγγαστριμυθίαν, ἣν ἀπεκάλεσε δαιμόνιον, τὴν αὐτὴν δὲ ἰδέαν ἀπαντῶμεν καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα. Ἡ δοξασία δὲ αὕτη μετεδόθη καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, καθόσον ὁ Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἰστοροῦσιν ὅτι ἡ διὰ δαιμονίων μαντεία ἐξήσκειτο καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μαντείας ἐπικρατεῖ ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ παρὰ τοῖς Ἑσκιμώοις. Κατὰ τοὺς πρώτους τῆς ἐγγαστριμυθίας χρόνους, ὅτε αὕτη ἐχρησίμευεν οὐχὶ πρὸς τέρψιν καὶ διασκέδασιν, ὅπως τὴν σήμερον, ἀλλὰ πρὸς δεισιδαιμονικοῦς

(1) Ἐνδῶρος, (ἢ σημερινὴ Honduras), πόλις τῆς Παλαιστίνης πλησίον τοῦ ὄρους Θαβῶρ. Πλησίον αὐτῆς ὑπῆρχε σπήλαιον. ἔνθα κατόκει περιφημὸς τις μάντις ἢ μάγισσα, ἣν συμβουλευθεὶς ὁ Σαουλ πρὸ τῆς μάχης Γελοῦ, ἔμαθε παρ' αὐτῆς, ἐπικαλεσαμένης τὴν οὐσίαν τοῦ Σαμουήλ, ὅτι ἐμελλε νὰ πέσῃ κατὰ τὴν μάχην ἐκείνην. Εἰσέτι δεικνύουσι τὸ σπήλαιον τῆς μαγίσσης ἐκείνης ἐν τῷ χωρίῳ Δε νε ο υ ν ι .

σκοπούς, οί ἔγγαστριμυθοὶ φαίνεται ὅτι ἦσαν κυρίως, ἂν μὴ ἀποκλειστικῶς, γυναῖκες. Ὁ Ἰπποκράτης ὀμιλεῖ περὶ τῆς γυναικὸς τοῦ Πολεμάρχου (πυθαγορείου φιλοσόφου) ὡς ἔγγαστριμύθου. Ὁ Ἀντώνιος Βάν Δάελ, ὁλλανδὸς ἰατρός, παραδέχεται τὴν ἔγγαστριμυθίαν ὡς ὑπερφυσικὴν δύναμιν, μνημονεύει δὲ γυναικὰ τινα, Βαρβάραν Ἰακώβη τὸ ὄνομα, ἥτις κατεῖχετο ὑπὸ τινος δαιμονίου, Ἰωακείμ ὀνομαζομένου. Ἦν αὕτη ἐβδομήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἡδύνατο δὲ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἰωακείμ, νὰ κλαίῃ, νὰ γελᾷ, νὰ χορεύῃ μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ νὰ τραγοῦδῃ ἁρμονικώτατα. Ὁ Ὀλέαστρος, Μέγας Ἱερεξεταστὴς τῆς Πορτογαλίας, ἐν τινι ἔργῳ αὐτοῦ δημοσιευθέντι ἐν Λισσαβῶνι τῷ 1656, ἀναφέρει γυναῖκα Καικιλίαν καλουμένην, ἥτις κατεῖχετο ἐπ' ἰσῆς ὑπὸ πνεύματος, ὅπερ ὀμιλοῦν ἐντὸς τοῦ σώματος τῆς ἑκάμνη τὴν φωνὴν τῆς νὰ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀγκῶνος, ἐκ τῶν ποδῶν, ἐκ τῶν δακτύλων ἢ ἄλλοι οἰοῦντο μελὸς τοῦ σώματος τῆς, καὶ ὅπερ ὑπερησπίσατο εὐγλώττως τὴν ταλαίπωρον γυναῖκα εἰς τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου προσήχθη αὕτη κατηγορούμενη ὡς κακοποιὸς καὶ μάγισσα, καὶ καταδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμά. Καὶ ἕτερος δὲ ἔγγαστριμυθος, ὁ Rolande du Vernois, κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἔγγαστριμυθία, καταδικάσθη καὶ ἐκείν ὡς μάγος.

Ἄλλὰ καιρὸς ἤδη νὰ ἐξετάσωμεν ἐπιστημονικῶς τί εἶνε πράγματι ἡ ἔγγαστριμυθία αὕτη, εἰς ἣν τοσαῦται ἀπεδόθησαν φαντασιώδεις καὶ ἀλλόκοτοι ἰδέαι. Οἱ ἰατροὶ περιγράφουσι αὐτὴν ὡς βραδείαν καὶ βαθμιαίαν ἐκπνοήν, ἥς προηγείται ἰσχυρὰ καὶ βαθεῖα εἰσπνοή, δι' ἧς ἰκανὴ ποσότης ἀέρος εἰσάγεται εἰς τοὺς πνεύμονας, ὅν οἱ ἔγγαστριμυθοὶ διαθέτουσι κατὰ βούλησιν τῇ βοηθείᾳ τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν μυκτῆρων, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ κάμπτωσι τὴν φωνήν. Βεβαίως δὲ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, διὰ μακρᾶς ἀσκήσεως, δι' ἰδιαζούσης τινὸς ἀκουστικῆς εὐαισθησίας καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ μιμνεσθαι διαφόρους ἤχους δύναται ν' ἀποκτήσῃ τὴν τέχνην τῆς ἔγγαστριμυθίας.

Ὁ κ. Lespagnol, ἐν περισπουδαστῷ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου πραγματείᾳ, διατείνεται ὅτι οἱ ἔγγαστριμυθοὶ προσκτῶνται διὰ τῆς ἀσκήσεως τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν μεμβράναν τοῦ οὐρανίσκου οὕτως, ὥστε, ὑψοῦντες ἢ ταπεινοῦντες ταύτην, νὰ διαστέλλωσιν ἢ συστέλλωσι τοὺς μυκτῆρας τῆς ρινός. Ὅταν οὗτοι συστέλλωνται, ὁ ἐξερχόμενος ἤχος εἶνε ἀσθενής, ὡσανεὶ προήρχετο μακρόθεν, ὅταν δὲ διαστέλλωνται, ὁ ἤχος καθίσταται ἐντονώτερος καὶ ἡχηρότερος καὶ ἀκούεται ὡς ἐκ τοῦ πλησίον.

Νεώτεροι ἔρευνοι ἀπέδειξαν ὅτι τὸ κυριώτερον προσὸν τῶν ἔγγαστριμύθων ἔγκειται ἐν τῇ ἐπιτυχεῖ καὶ ἀποτελεσματικῇ ἀπομιμήσει διαφόρων φωνῶν, οἷον ζῶων, πτηνῶν ἢ καὶ ἄλλων ἀνθρώπων, πρὸς δὲ καὶ διαφόρων ἤχων, οἷον τοῦ θορύβου τοῦ προξενουμένου ὑπὸ πλήθους κλπ. Τὰ λοιπὰ εἶνε σχετικῶς εὐκόλα. Διότι ἀπεδείχθη ἐκ πείρας, ὅτι αἱ λέξεις δύνανται νὰ ἐξέλθωσιν ἄνευ μηδεμιᾶς κινήσεως τῶν παρειῶν καὶ διὰ μικρᾶς μόνον κινήσεως τῶν χειλέων. Πλὴν τούτου,

παρητηρήθη ὅτι οἱ ἔγγαστριμυθοὶ ἀποφεύγουσιν, ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ ἐκθέσωσι τὸ πρόσωπον αὐτῶν εἰς τοὺς ἀκούοντας, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ὅτι ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν ἡ φωνή.

Καταφαίνεται λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὅτι ἡ ἔγγαστριμυθία οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἐπίκτητος τις ἰδιότης, παιδιὰ τις, δι' ἧς ἐπιτήδειοί τινες ἄνθρωποι διασκεδάζουσι, ἐπωφελοῦμενοι τὴν εὐπιστίαν τῶν ἀπλουστέρων, οὐχὶ μαγεῖαι καὶ δαιμόνια, ὡς οἱ παλαιοὶ ἐπίστευον. Ἔϊνε ὅμως λυπηρὸν ὅτι καὶ σήμερον ἐτι ὑπάρχουσιν οἱ τρέφοντες τὰς αὐτὰς περὶ τῆς ἔγγαστριμυθίας ἀλλοκότους καὶ πεπλανημένας ἰδέας—καὶ μετὰ τούτων καταλέγεται δυστυχῶς καὶ ὁ εὐπαιδευτος ἀββᾶς Fiard, ὅστις ἔγραψε βιβλίον, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι οἱ παλαιοὶ εἶχον δίκαιον, πιστεύοντες ὅσα ἐπίστευον περὶ ἔγγαστριμύθων!

Ἐκ Νέας Ὑόρκης

Dr. David Blackson

— 0 —

Ματαιότης, τὸ ὄνομά σου εἶνε «γυνή»!

— Κυρία τις ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν φίλην τῆς νὰ τῇ δανείσῃ κομψὸν τι σχέδιον διὰ νυκτικὸν μπερέ, ἂν εἶχε. — Ἀλλὰ, νομίζω, ἀπήντησεν ἐκείνη, ὅτι οἰοῦντο δὴποτε σχέδιον θὰ ἦτο κατάλληλον διὰ μπερέ τῆς νυκτός.

— Ναί, ἀλλὰ γὰ σκέψου, ἀγαπητή μου, ἐν περιπτώσει... πυρκαϊᾶς!

ΠΩΣ ΒΡΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΟΡΥΦΩΝ ΤΩΝ ΟΡΕΩΝ

Ἐκ τῶν «Περιπλανήσεων εἰς Χιλήν καὶ Περουβίαν» τοῦ περιηγητοῦ Βάϋαμ ἀποσπῶμεν τὸ κάτωθι τεμάχιον, ἐξηγοῦν ἓνα τῶν ὠραιότερων νόμων τῆς θερμότητος.

«Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἀνδεων (μιας ἐκ τῶν ὑψηλοτάτων ὄρειων σειρῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς), αἰσθανόμενοι δὲ σφοδρὸν ψῦχος, ἀπεφασίσαμεν νὰ κάμωμεν ὀλίγον ζωμόν, ὅπως θερμανθῶμεν. Καὶ ἐπειδὴ εἶχομεν ἀρκετὸν κρέας καὶ κρόμμου, ἐκόψαμεν ταῦτα εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ ρίψαντες αὐτὰ ἐντὸς χύτρας μετ' ἄλατος καὶ πεπέρεως τὰ ἐθέσαμεν ἐπὶ τοῦ πυρός, ὅπως βράσωσιν. Ἀναφέρω τοῦτο πρὸς γινῶσιν ἐκείνων, οἵτινες δὲν εὐρέθησάν ποτε εἰς μεγάλα ὕψη, ἐκείνων οἵτινες θέλουσι ν' ἀναβῶσιν εἰς αὐτὰ καὶ ἐκείνων, οἵτινες νομίζουσι ἴσως ὅτι τὰ φαγητὰ βράζουσιν ὁμοίως εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἀφοῦ ὁ ζωμὸς ἡμῶν ἐκόχλασε κανονικώτατα ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ὥρας, ἐνομίσαμεν εὐλόγως ὅτι ἦτο ἕτοιμος καὶ τὸ κρέας βεβρασμένον.

Πρὸς μεγάλην ὅμως ἐκπληξίν μας, εἶδομεν ὅτι τὸ μὲν ὕδωρ ἦτο σχεδὸν ἄχρουν, τὸ δὲ κρέας τὸσον ὠμόν, ὅσον ὅτε ἐθέσαμεν αὐτὸ ἐντὸς τῆς χύτρας. Εἰς ἐκ τῶν εὐρισκομένων ἐκεῖ μεταλλευτῶν εἶπεν ἡμῖν ὅτι ἦτο ὄλως μάταιον νὰ προσπαθῶμεν νὰ βράσωμεν τι, καθ-

ὅσον τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μαγειρευθῇ δι' ὕδατος ἐπὶ τοῦ ὄρους· διότι, καὶ τοι τὸ ὕδωρ ἐκόχλαζε λίαν ταχέως, ὅμως ἡ θερμότης δὲν ἦτο οὔτε τοσαύτη, ὥστε νὰ βράσῃ γεώμηλον.

Εἰς μεγάλα γεωγραφικὰ ὕψη τὸ ὕδωρ ἀρχίζει νὰ βράζῃ πολὺ πρὶν ἢ προσλάβῃ θερμότητα 212 βαθμῶν Φαρεγγαίτ, ἐπειδὴ δὲ τὸ ὕδωρ δὲν δύναται νὰ προσλάβῃ θερμοκρασίαν μεγαλύτεραν τοῦ βαθμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον τοῦτο βράζει, ἐκτὸς ἂν τὸ συμπέσῃ τις δι' ἀτμοῦ, τίποτε δὲν δύναται νὰ μαγειρευθῇ, ἂν δὲν ἐφαρμοσθῇ ἀσφαλῆς τι μέσον περιορίζον τὸν ἀτμόν. Εἶδον ἀμέσως πῶς ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα· προσκρομίζων καλῶς τὸ σκέπασμα ἐπὶ τῆς χύτρας, ἐστέρωσα αὐτὸ διὰ μεγάλων λίθων, θέτων τὸν ἓνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Εἰς βραχὺ δὲ διάστημα χρόνου ὁ ἀτμὸς ἀνῆλθε, καὶ, μολοντοῖ ἀνεσῆκονεν οὗτος ὀλίγον τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας, κατώρθωσα νὰ παρακτευσάσω λαμπρὸν ζωμόν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν μεταλλευτῶν, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνοήσωσι τὰ συμβαίνοντα».

ΤΑ ΦΙΛΗΜΑΤΑ ΜΕΤΑΔΙΔΟΥΝ ΤΗΝ... ΙΝΦΛΟΥΕΝΤΖΑΝ!

Δυσάρεστος βεβχίως ἡ εἰδησις διὰ τοὺς τρυπεροὺς ἔραστὰς· καὶ ὅμως εἶνε ἀληθής. Ἡ τὸν κόσμον ὀλοκλήρον λυμεινομένη ἐπιδημία, ἡ ἰνφλουέντζα, μεταδίδεται διὰ τοῦ φιλήματος. Τοῦτο ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως ἄγγλος ἰατρός. Οἱ ἄγγλοι εἶνε πάντοτε σοβαροὶ ἄνθρωποι· ἀρεῖλομεν λοιπὸν νὰ τὸν πιστεύσωμεν. Ἀπέχετε λοιπὸν ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς ἐρωμένης σας, κύριοι ἔρασταί—ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Τίς τῶν ἡγεμόνων ἐβασίλευσε μακρότερον πάντων τῶν συναδέλφων σου;
- 2) Πόθεν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ γαλλικῆς φράσεως *revenons à nos moutons*;
- 3) Διατί ἡ ἀναπνοὴ ἡμῶν καθίσταται βρατὴ ἐν καιρῷ χειμῶνος;

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Χρῶμα ἐν ταῖς ὀσμάξ.—Ἐν Τυρόλῳ τῆς Αὐστρίας ζῆ τὴν σήμερον ἄνθρωπος πεπρωκισμένος, ὡς λέγεται, δι' ἐκτάκτου ὀπτικῆς δυνάμεως, βεβχίαν δὲ ὅτι ἀνακαλύπτει χρώματα ἐν ταῖς ὀσμάξ. Ἐνδιαφέρουται τινες δοκιμαί ἐγένοντο ἐσχάτως περὶ τούτου. Ἰατρός τις ἐκρύβη κάτωθι βελίνου τινὸς κώδωνος, ἔχων μετ' ἐαυτοῦ φιάλας τινὰς περιεχούσας διάφορα ἀρωματώδη ἔλαια. Ὁ πεπρωκισμένος διὰ τῆς ἐκτάκτου ὀρατικῆς ἀνθρώπου ἐτοποθετήθη εἰς τοιαύτην ἀπόττασιν, ὥστε νὰ βλέπῃ μὲν τὰς φιάλας, ἀλλὰ νὰ μὴ δύναται νὰ ὀπτηρῆται τῶν περιεχομένων τῶν. Ἄμα ὡς ὁ ἔκτρος ἤνοιγε μίαν ἐκ τῶν φιαλῶν, καίτοι αὕτη ἐκρύπτετο ἐντὸς τῆς χειρὸς του, ὁ παράδοξος ἄνθρωπος ὡ ν ὁ μ α ζ ε ν ἀμέσως τὸ εἶδος τοῦ ἀρώματος, βλέπων διὰ τῆς ἐκτάκτου ὀρατικῆς του τὸ χρῶμα τοῦ, ὅπερ, ὡς ἐβεβαίω, ἐξήρχετο ἐκ τοῦ λαμποῦ τῆς φιάλης. Ἄν πρέπει νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς τὰ πειράματα ταῦτα, ἡ

ὀσμὴ τοῦ μόσχου πρέπει νὰ εἶνε κυανόφαιος, ἡ τοῦ ἐλαίου πορτοκαλλόχρους, ἡ τῆς ἀμμωνίας λαμπροῦ ἐρυθροῦ χρώματος, ἡ τοῦ θειικοῦ αἰθέρος βαθέος πρασίνου καὶ ἡ ὀσμὴ τοῦ ἐλαίου τοῦ γλυκανίστου ἀργυρόχρους.

Σύλληψις ἀγρίου ἀνθρώπου.—Ἐξ Illinois τῆς Ἀμερικῆς μαθητόμενος ὅτι ἀληθῆς ἀγρίος ἄνθρωπος συνελήφθη κατ' αὐτὰς ὑπὸ τῶν πολιτῶν τῆς κοινότητος Sargent. Ἡ κόμη του ἔχει μῆκος πέντε ποδῶν, κατὰ τὰ φαινόμενα δὲ δὲν ἔχει κτενισθῆ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Τὸ γένειόν του εἶνε ὡσαύτως ἀτημέλητον, ἔχει μῆκος δύο ὀλοκλήρων ποδῶν, καλύπτει δὲ καθ' ὀλοκλήριαν τὸ πρόσωπόν του. Ἡ γλώσσά του εἶνε ἀκατάληπτος, οὐδὲν δὲ ἔχους τῆς προελεύσεως του δύναται ν' ἀνακαλυφθῇ. Ἐχρειάσθη ἡ ἠνωμένη δύναμις δωδεκάδος ὄλης ἀνθρώπων, ὅπως κατορθώσωσι νὰ τοῦ δέσωσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Οἱ κάτοικοι εὐρίσκονται ἐν ἀμηχανίᾳ τί νὰ τὸν κάμωσιν.

Ζῶα μεθύνοντα.—Κατὰ τινα ἐπιστολὴν ἐκ Δαρφούρης τῆς Ἀφρικῆς οἱ πίθηκοι τῆς χώρας ἐκείνης ἀγαπῶσιν ὑπερβαλλόντως εἶδος τι ζύθου κατασκευαζομένου ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων, οἵτινες μεταχειρίζονται τὸ ποτόν, ὅπως συλλαμβάνωσι τοὺς ταλαίπωρους συγγενεῖς τῶν. Τοποθετοῦντες μεγάλας ποσότητας ζύθου εἰς μέρη συγκαζόμενα ὑπὸ τῶν πιθήκων, οἱ ἰθαγενεῖς περιμένουσιν ἕως ὅτου τὰ θύματά των φθάσωσιν εἰς βαθμὸν μέθης, καὶ τότε ἀναμίγνυνται μετ' αὐτῶν καὶ τὰ συλλαμβάνουσιν εὐχερῶς, καθόσον τὰ ταλαίπωρα ζῶα, ἔχοντα βεβαρημένας τὰς κεφαλὰς, δὲν βλέπουσι μεγάλην διαφορὰν μετὰξὺ μαύρου καὶ πιθήκου. Ὅταν μαῦρός τις λάβῃ τὴν χεῖρα ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἄλλος τις συμπαθῆς πίθηκος δίδει τὴν χεῖρα εἰς τὸν συλληφθέντα σύντροφόν του, εἰς αὐτὸν πάλιν τὴν δίδει ἄλλος, καὶ οὕτω εἰς μόνος μαῦρος θεάται ἐνίοτε ὀδμητῶν ὀρμαθῶν ὀλοκλήρον κλονιζομένων ἐκ τῆς μέθης πιθήκων!

Ὁμιλοῦντα πτηνὰ.—Πιστεύεται γενικῶς ὅτι ἐξ ὅλων τῶν πτηνῶν ὁ ψιττακὸς κέκτηται τὸ προνόμιον τῆς ὀμιλίας· ἀλλ' ὅμως ἀναμφλεκτον εἶνε ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ψιττακοῦ εἶνε πολὺ ἀτελεστέρα ἐκείνης, ἢν ἐκβάλλει εἶδος τι ψαρὸς (ψαρονίου), καλουμένου μύνας. Τοιαῦτα πτηνὰ διατηροῦνται πάντοτε ἐν τῷ Ζωολογικῷ Κήπῳ τοῦ Λονδίνου, ἐπαναλαμβάνουσι δὲ διαφόρους φράσεις μετὰ μεγάλης εὐκρινείας. Ἡ φωνὴ τῆς θηλείας μύνας εἶνε, παραδόξως, τραχεῖα, ἐνῶ ὁ ἄρρην ὀμιλεῖ ἐν καθαρῷ καὶ ὀξεῖ τόνῳ, παραπλησίῳ πρὸς τὸν τόνον παιδός. Αἱ μύνακι δύνανται εὐχερῶς νὰ προκληθῶσιν ὅπως ἐπιδειξώσι τὴν λαλητικὴν αὐτῶν δύναμιν, ἀνταποδίδοντες εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὸν Ζωολογικὸν Κήπον τὸ «Καλ' ἡμέρα σας!», ὅταν οὗτοι τοὺς χαιρετίσωσιν εἰσερχόμενοι.

Ἐξάρθρωσις τῶν σιαγῶνων διὰ τοῦ χασμήματος.—Ἄγγλος ἰατρός, δημοσιεύσας ἐσχάτως πραγματείαν ὑπὸ τὸν ἀνωθι τίτλον, ἀναφέρει μεταξὺ

ἄλλων καὶ τὰ ἐξ ἧς: «Ὁ Μάκ-Λωριν, ὁ διάσημος καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν Στοιχείων τοῦ Νεύτωνος, ἐξήθρου πάντοτε τὴν σιαγῶνάτου, ἐσάκις ἔχασμάτο. Πλὴν τούτου, τὸ ἔμφυτον τῆς ἀπομιμήσεως ἦτο τοσοῦτω ἰσχυρὸν ἐν αὐτῷ, ὥστε δὲν ἠδύνατο ἂν ἀντιστῆ εἰς τὸ γάσμημα, ὅταν ἐβλεπεν ἄλλους χασμωμένους. Οἱ μαθηταὶ τοῦ δὲν ἤργησαν ἢ ἀνακαλύψωσι καὶ ἐπωφελήθωσι τὴν φυσικὴν ταύτην ἀδυναμίαν του. Ὅταν ἐβαρύνοντο ἐκ τῆς παραδόσεώς του, ἤρχιζον ἀμέσως νὰ χασμῶνται ἢ, τοῦλάχιστον, ἢ ἀνοίγωσι τὰ στόματά των εἰς ἀπομίμησιν τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μάθημα διεκόπτετο ἀμέσως. Ὁ καθηγητὴς ἴστατο ἐνώπιόν των μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν μέχρι τῶν ὠτων, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν παράδοσιν, ἂν μὴ ἐσήμαινε τὸν κώδωνα καὶ προσήρχετο ὁ ὑπηρέτης, ὅστις τοῦ ἔκλειε τὸ στόμα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως οἱ πονηροὶ ἐχθροὶ τοῦ Εὐκλείδου ἐδραπέτευον».

* *

Πῶς ἡσυχάζουσιν οἱ ὀχληροὶ ξένοι.—

Ἡ βαρβαρότης πολλῶν ρωσικῶν ἐθίμων δὲν εἶνε ἴσως ἄγνωστος εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας· ἐν τούτοις δὲν δύναται, πιστεύομεν, ἢ νὰ κινήσῃ τὴν ἐκπληξίν των τὸ κάτωθι ἱστορικὸν γεγονός, ὅπερ ἀναφέρεται περὶ εὐγενοῦς τινοῦ, ὅστις ἐξῆ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας Αἰκατερίνης, τοῦ πρίγκιπος Δημητρίου Παβλόβσκη. Ὅτε οὗτος ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν ἕπως δειπνήσῃ, σαλπικτῆς τις ἴστατο ὀπισθέν του, ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάνω του. Ἄν τις ἐκ τῶν παρακαθημένων εἰς τὸ γεῦμα ἔκαρνε παρατήρησιν τινα δυσαρεστοῦσαν τὸν πρίγκιπα, ὁ σαλπικτῆς, εἰς νεῦμά τι τούτου, ἐσήμαινε προειδοποιητικόν τι σάλπισμα, οἱ δὲ ξένοι διέμενον ἡσυχῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος. Ἄ ὅμως ἡ παρατήρησις ἐπαναλαμβάνετο, ἢ σάλπιγξ ἐσήμαινε δις, καὶ ὁ ξένος ἀπεβάλλετο ἐκ τῆς τραπέζης μὲ τὴν γλῶσσαν κεκομμένην!

* *

Κουρεὺς βουλευτῆς.— Φαντάσθητε κουρέα ἐντὸς τοῦ κοινοβουλίου! Ὅποιον εὐρὺ στάδιον ἀνοίγεται εἰς τὴν περιάλητον λίμαν του! Τοιοῦτος εὐτυχὴς κουρεὺς—ὁ πρῶτος, νομιζόμεν, ἀξιώθεις τοῦ ὑψηλοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος—εἶνε ὁ κ. Lachize, ἐκλεχθεὶς ἀντιπρόσωπος τῆς—παρατηρήσατε καὶ τὴν σύμπτωσιν—Ἐλευθεροπόλεως (Villefranche)! Ὁ κ. Lachize εἶνε μόλις τριακοντούτης τὴν ἡλικίαν, βραχύτατος δὲ τὸ ἀνάστημα· τὰ δῶρα ὅμως τῆς γλώσσης του φημίζονται ὡς ἐξοχα. Ὁ κ. Lachize εἶνε σοσιαλιστῆς· ὑπῆρξεν ὁ κύριος μοχλὸς τῆς τελευταίας ἀπεργίας τῶν γάλλων κομμωτῶν, ἐπεδείξατο δὲ κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην ἐκτακτον νοημοσύνην. Ἐκ τοῦ ξυραφίου του ἀπελάμβανεν ἡμερησίον κέρδος 25 πενταλέπτων περίπου, ὡς βουλευτῆς δὲ θὰ λαμβάνῃ παρὰ τῆς πολιτείας 25 χρυσᾶ φράγκα καθ' ἡμέραν, θὰ ταξιδεύῃ ἐλευθέρως διὰ τῶν σιδηροδρόμων, θὰ ἔχῃ εἴσοδον εἰς τὰς λέσχας καὶ ἄλλα τινὰ προνόμια.

ΤΟ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

Μεταξὺ τῶν προϊόντων τῆς ἀρτιγεννήτου ἡμῶν φιλολογίας περιφανεστάτην ἀναμφηρίστως κατέχει θέσιν καὶ τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικόν, τὸ ἐκδιδόμενον ἐπιμελείᾳ μὲν τοῦ διακεκριμένου λογίου κ. Ν. Γ. Πολίτου, ἀναλώμασι δὲ τῶν γερμανῶν μὲν τὴν πατρίδα, ἑλλήνων δὲ τὴν καρδίαν καὶ τὸ αἶσθημα κ. κ. Μπάρτ καὶ Χίρστ. Ἡ ἐκδοσις παρ' ἡμῖν τοιοῦτου ἔργου ἐπαισθητότατον πληροῖ κενὸν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης, τρανὴ δὲ τούτου ἀπόδειξις ἡ εὐμενεστάτη ὑποδοχὴ καὶ ἡ ἐκτίμησις, ἧς ἔτυχεν εὐθύς ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ πρώτου αὐτοῦ φυλλαδίου. Τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικόν, ἀποθησαυρίζον ἐν ταῖς στήλαις αὐτοῦ ἀπάσας τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις, ἀποβαίνει ἀπαραίτητον ἐφόδιον οὐ μόνον εἰς τὸν πολὺν λαόν, τὸν θέλοντα νὰ γινώσκῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς λογίους καὶ ἐπιστήμονας, ἅτε ἀποτελοῦν—ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον—αὐθεντίαν περὶ τὴν μόρφωσιν καὶ ἐξελλήνισιν τῶν ὄρων τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν ἀνακαλύψεων, αἵτινες μεταγίγνεται παρ' ἡμῖν ἐκ τῆς σοφῆς Ἑσπερίας.

Ὁ Θαυμάσιος Κόσμος, συγχαίρει ἀπὸ καρδίας τοὺς τε φιλοτίμους ἐκδότας αὐτοῦ καὶ τὸν ἀκαταπόνητον τὸν γραμμάτων θεράποντα κ. Πολίτην διὰ τὴν εὐδωσιν τοῦ ἔργου των, ἀπαιτοῦντος ἀνυπολόγιστους δαπάνας καὶ κόπους, συνιστᾷ δὲ ἐκθύμως τοῖς ἑαυτοῦ ἀναγνώσταις τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ.

Ν. Α.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Β. Ληξούριον. Εὐχαριστοῦμεν δι' οὗς ἐκάματε συνδρομητᾶς· πρῶτον φύλλον θ' ἀνατυπωθῆ καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀποστείλωμεν.—Σ. Μπ. Κορώνην. Εὐχαριστοῦμεν δι' οὗς ἐκάματε συνδρομητᾶς· εἴμεθα ὑπόχρεοι. Π. Κ. Π. Ζ. Ζάκυνθον. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς νέους συνδρομητᾶς.—Σ. Δ. Πάτρας. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Πρῶτον φύλλον θ' ἀποσταλῆ· τέταρτον φύλλον μετ' ἀπορίας εἶδομεν ὅτι δὲν ἐλάβατε, φαίνεται ὅμως ὅτι κατεκρατήθη εἰς τὸ αὐτόθι ταχυδρομεῖον.—Δ. Κ. Ναύπλιον. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—Ν. Πόποβιτς. Ὁδησοῦν. Ἐλάβομεν καὶ δευτέραν ἐπιστολήν σας· εὐχαριστοῦμεν. Εἶδομεν ὅμως ὅτι δὲν ἐλάβατε τὰ φύλλα ἕνεκα τῆς αὐτοῦθι λογοκρισίας ἀνκατόπιν τὰ ἐλάβατε, δὲν γινώσκομεν.—Π. Κ. Πάτρας. Ἐστάλησαν, δὲν ἐλήφθησαν ὅμως ἕνεκα τῆς κακῆς τοῦ ταχυδρομείου λειτουργίας, κατακρατοῦντος τὰ φύλλα· διὸ καὶ ἐποιήσαμεν τὰς δεύσας παραστάσεις.—Γ. Α. Ἀράχωβαν. Ὅταν ἀνατυπωθῆ, θὰ σᾶς τὸ ἀποστείλωμεν.—Ν. Κ. καὶ Σ. Π. Ἅγιον Λαυρέντιον. Εὐχαριστοῦμεν· ἐστάλησαν ἀμφοτέρω· ἡ ἀπόλεια ὅμως τοῦ ἐνός δέον ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν κακὴν τοῦ ταχυδρομείου λειτουργίαν.—Ρ. Ρ. Constantjianu. Κωνσταντῶν. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.—Α. Τ. Μεσολόγγιον. Ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.